

VAN DE BALLEEN VERSTAND

Eerder verschenen bij LINDA.boeken:

Sue Townsend, *De vrouw die een jaar in bed ging liggen*

Sylvia Witteman, *Gekke wijven en andere types*

VAN
DE
BALLEN
VERSTAND
VROUWEN DIE VAN VOETBAL HOUDEN

LINDA.boeken

De gesprekken en portretten zijn opgetekend door Antoinnette Scheulderman.

Enkele stukken in dit boek zijn eerder verschenen. Zo verscheen een deel van de gesprekken eerder (in andere vorm) in *NUsport*. Het verhaal 'Niet van lust alleen' van Anna Enquist is eerder gepubliceerd in de bundel *Kool! Alles over voetbal*, De Arbeiderspers 2012.

www.lindaboeken.nl

Copyright © Margriet van der Linden, Antoinnette Scheulderman, Eva Hoeke, Anna Enquist, Cécile Koekkoek, Fatima Moreira de Melo, Manon Uphoff, Roos Schlikker, Renate Verhoofstad, Carolien Borgers, Liddie Austin, Carrie ten Napel en LINDA.boeken 2014

Omslag Studio Room

Omslagbeeld Maxim Meekes

Foto's voetballers VI-Images

Typografie Zeno

ISBN 978 90 388 9889 6 / NUR 480

INHOUD

MARGRIET VAN DER LINDEN De dominee spreekt over sportverdwazing 9

KARIN BLOEMEN Estelle is weer binnen, hoor 21

EVA HOEKE Geel-swert hert 27

WOUKE VAN SCHERRENBURG Een passend verjaardagscadeau 35

JAYNE MANSFIELD De doelman plantte zijn lippen vol op haar mond 37

LENNY KUHR De generaal knapt uit zijn overhemd 39

ANNA ENQUIST Niet van lust alleen 43

CLAUDIA SCHOEMACHER Verkikkerd op Tscheu La Ling 51

CÉCILE KOEKKOEK Met Gullit in de buggy 53

KIMBERLEY KLAVER En dan krijg je drie dochters 61

TRUUS VAN GAAL *Löffelchen-Löffelchen* met de bondscoach 63

- TRUUS VAN HANEGEM Kom maar op de driezitsbank 67
- FATIMA MOREIRA DE MELO Afzeiken scheidt een band 71
- ANK BIJLEVELD-SCHOUTEN FC Twente in de vlaggenmast 77
- MANON UPHOFF Niet één vrouw zo mooi als Bernadine 79
- JUDITH OSBORN Weet je wel hoe ver Almelo is 85
- BARBARA BERLUSCONI Silvio's kleine meisje 89
- ANTOINETTE KNOET-MICHELS Het zou iets zakelijker mogen 91
- ROOS SCHLIKKER Ik was vooral heel erg op mijn vader 95
- MARIJKE HELWEGEN Op zondag had hij een goede bui 103
- RENATE VERHOOFSTAD In een volgend leven wil ik
Giannini zijn 107
- ZARAYDA GROENHART Wie wil er nou verdediger zijn 117
- KIRA EGGERS Ik heb geen wijf gezien 119
- CAROLIEN BORGERS En dan lachen de mannen, heel hard 123
- BRIDGET MAASLAND Gillen tegen de televisie 133
- ANTOINETTE SCHEULDERMAN Ik vermoedde een rijk
gevoelsleven 135
- MARIANNE WEBER Wesley, wat moet je daar in
Amsterdam? 143

MARTA VIEIRA DA SILVA Het nichtje van Pelé 145

LIDDIE AUSTIN Johan Neeskens was geen
huwelijksmateriaal 149

CHAZIA MOURALI Zoveel meer dan een voetbalvrouw 157

CARRIE TEN NAPEL Het is altijd leuk met meneer
Van Gaal 159

WIMIE WILHELM Heinz, zijn de kroketten weer te heet? 165

IN DE VERLENGING: ONVERGETELIJKE SPELMOMENTEN

EVA HOEKE Het gaat goed met de vogel 169

ROOS SCHLIKKER De woedende blik van Winston 171

CARRIE TEN NAPEL Een huilende Foeke Booy 173

ANNA ENQUIST Het ooglid van Jaap Stam 175

DE DOMINEE SPREEKT OVER SPORTVERDWAZING

DOOR MARGRIET VAN DER LINDEN

Die zomer deden we eindexamen. Hij op de scholengemeenschap in ons dorp, ik op die in de grote stad. Ik vond hem knap, met zijn gewatteerde Pumajack; voor sportmerken legde ik een speciale gevoeligheid aan de dag. We kenden elkaar uit de Nederlands-hervormde kerk, waar onze families twee keer op een zondag psalmen zongen en naar preken luisterden. Op de achterste bank van een zijbeuk in de grote kerk sluimerden we door de anderhalf uur die een dienst duurde. Hier en daar opgeluisterd door een Mentos of Topdrop. Dagelijks kwam ik bij hem aan de deur om het *Reformatorsch Dagblad* door de brievenbus te duwen. Eerder, we waren vijftien, hadden we al eens verkering gehad, maar dat was ook alweer eens uitgegaan. Had ik liefdesverdriet? In die dagen was ‘verkering’ een rekkelijk begrip met exemplaren die even makkelijk als snel konden worden ingewisseld zonder dat dat extreme hartzeer opleverde. Daarna bleef je gewoon met elkaar omgaan, alleen heette het geen verkering meer. Ik ging naar zijn voetbalclub waar hij in het blauw-wit van het tweede elftal van de hoofdklasse zaterdagamateurs speelde. Hij liet me persoonlijk bij de poort aan de Sportlaan 1 naar binnen. Een nieuwe wereld op een grijze zaterdagmiddag met een staantribune van vijf rijen; de rest van het publiek stelde zich langs de lijnen op.

De geur van slik, de zware klei waar ons dorp naar was genoemd, vermengde zich met die van gras. Oude mannen in beige regenjassen leverden met de handen in de zakken gestoken en een sjekkie tussen de lippen luid commentaar. Bij een ingooi, vrije trap of corner gratis advies: ‘Pak ’m nou eens eerder’, ‘Sneller geven, Siem’, ‘Hé, willen we winnen? O? Nou dan!’ Ik was een voetbalvrouw in de traditie van Truus, de vrouw van Willem van Hanegem. Vrouwen die het spel mooi vonden – die het snápten. Of Truus samen met Willem een balletje hooghield op een trapveld bij de gymzaal, zoals ik met hem deed, het zou kunnen, je zag het haar doen. Bloedfanatiek.

In de rust van de wedstrijd kwam ik voor het eerst in een voetbalkantine. Hij was met zijn teamgenoten, stoom uit zijn haar en shirt, naar de kleedkamer gelopen. Het geklepper van de noppen op de stenen langs het veld. In de kantine stonden de mannen met de regenjassen aan de bar een glas bier te drinken, begeleid door mannengezoem van beschouwing en analyse. Als op een teken stroomde het gebouw voor de tweede helft leeg richting de houten tribune en de gekalkte lijnen van het veld. Na nog eens 45 minuten van duwen, trekken, vrije trappen, ingooien, mislukte passes, gescheld, ‘héhéhéé!’, borstkassen die als geweien van baltsende herten tegen elkaar worden gestoten, fluiten van de scheids, de zoveelste afzwaaijer en een frommelbal die doelpunt wordt en op een gelukzalige manier door blauw-wit en de inmiddels dampende regenjassen wordt gevierd, is de strijd voorbij. Het fluiten en joelen gaat op de andere velden tussen de doodstille populieren verderop gewoon door. Na een douche staat hij in zijn jack naast me in de kantine: ‘Griet, vond je ’t goed?’

Hij was goed. De spits. Of aanvallende middenvelder, dat kan ik me niet meer herinneren.

Onze liefde voor de bal en elkaar begon toen we als twaalfjarigen op een zaterdag in september bij de rommelmarkt in het kerkelijk centrum, een bijgebouw van onze kerk, waren. We kregen daar op maandagavonden van de dominee catechisatie, op een andere avond in de week gingen we er naar jeugdverenigingen en twee keer per jaar was er rommelmarkt, waarvan de opbrengst naar de spaarkas voor de bouw van een nieuw pijporgel ging. We speelden buiten in het gras met een zware leren voetbal, die na een spelhervatting ongelukkig op mijn duim viel: middenhandsbeentje gebroken, zes maanden gips. Voor mij was de grootste ramp dat ik op zeer onredelijke tijdstippen in de ochtend met de auto werd opgehaald door leraren van een middelbare school waar ik toch al niet mijn zinnen op had gezet én dat ik voorlopig niet kon meedoen met voetballen, althans, niet zoals ik wilde.

Voetballen bij de gymzaal op een verhard veld met twee basketbalpalen, die in wedstrijdje, door 'm enkel te raken, dienstdeden als doel – met Leo, een 'grote jongen' uit dezelfde kerk, die keihard kon trappen, met zijn staalkabels van spieren, gehard en afgetraind in de sneeuw van Noorwegen waar hij als marinier op oefening ging en dagenlang in een koud hol in de grond moest doorbrengen. Een jongen zo sterk dat hij op verzoek in een flitsbeweging zijn been hoog en gestrekt op een rode PTT-briefbus kon leggen en waar wij als bewijs van zijn extreme kracht om beurten op mochten zitten – als we durfden. Met Leo speelden we in een hoek van het veld 'hooghouden': iemand op doel, twee speelden de bal naar elkaar toe, alleen scoren vanuit een volley. De bal laten stuiten en je was af (een dropkick mocht wel) en moest op doel. Dit spel vergde techniek en verfijning in balbehandeling. Dat een schot van Leo onze hersenen uit het hoofd kon blazen, vonden

we juist mooi: het maakte ons ook sterk, en, wat kon het me eigenlijk verrotten: óók met gips. Uren voetbalden we de sterren van de hemel, de doelman doldraaiend met eindeloos hooghouden om uiteindelijk leep in te tikken.

Voor een dorp onder de rook van Rotterdam waren we automatisch fan van Feyenoord. Als op zondag de wind goed stond, konden we buiten het gejuich vanuit De Kuip horen. Het gerucht ging – we waren toen zelf al wat ouder – dat John Metgod bij ons in het dorp woonde, of hád gewoond, wat maakte het ook uit. Voor ons een speler met een wat moeizame naam, ‘Metgod’. Het riekte naar ijdel gebruik van de naam van die Ene, wat leidde tot een plaatselijke, uitgeholde grap:

De zus van John Metgod belt John.

‘Metgod.’

‘Ja, met Jezus.’

Hij leerde mij trucjes met de bal, met twee voeten in de loop de bal vastklemmen en met een voet de bal een draai geven: hoe beter de beheersing, hoe hoger de bal omhoog en zelfs met je mee kon draaien, als passeerbeweging – de bal met een schijnbeweging uiteindelijk naar rechts tikken, zelfs linksom passeren, tegenstander op het verkeerde been, bal oppikken en weg. De schaarbeweging, de dubbele schaar, de driedubbele schaar, buitenkant voet, een punter, op de wreef, effect meegeven – we namen alles eindeloos, maar spelenderwijs door. Tussendoor tongden we wat en draaiden we uit een baal Drum spichtige peuken. Op zitten op de bal rustte de doodstraf: die zou een eivorm krijgen, technische hoogstandjes zouden daarmee verleden tijd zijn. Het spelen, op woensdagmiddagen, in de vrije uren na school en op zaterdag heeft een paar jaar geduurd, net in het interbellum van meisje, jon-

gensachtig bovendien, naar jonge vrouw, een staat waar ik niet bepaald om zat te springen, maar die je onherroepelijk overkomt: er komen tieten of 'bobbels', zoals ik ze in de spiegel beschouwde. Godzijdank niet van die gigantische, maar ze kwamen en ze zorgden voor een kleine transitie op het trapveld. Er was iets onhandigs gekomen, de contouren van een vrouw, waardoor ik me minder meldde voor een partijtje hooghouden. In plaats van wedstrijden na te spelen, keken we met een veel grotere belangstelling naar voetbalwedstrijden op tv. Omdat bij ons thuis werd gedacht dat de duivel zelf in het apparaat huisde en dat om die reden niet aanwezig was, keken we tv bij hem. Het kerkelijk leven zorgde voor een volle agenda: ouders liepen af en aan naar vrouwen- en mannenverenigingen, oefenavonden met het zangkoor, Bijbelstudies, de Bijbelkring, we hadden ongestoorde avonden tv-kijken, zoals een avond in mei 1985, de Europacupfinale tussen Liverpool en Juventus in een krakkemikkig stadion in Brussel. We dronken inmiddels bier uit flesjes en keken vanaf een bruine leren driezitsbank naar de tv die op een uitschuifbaar plateau in een groot houten meublement van Meubelfabriek Oisterwijk stond. Michel Platini, een chagrijn van een Fransman, scoort voor Juve uit een strafschoop. Maar de wedstrijd gaat de boeken in als het Heizeldrama, met 39 opgestapelde doden in de catacomben en een finale die coûte que coûte moet doorgaan, uit angst voor grotere escalatie. De gewonnen wedstrijd van Platini cum suis waarvoor maar geen beker wordt uitgereikt en waar wij vanaf de driezits met een mengeling van angst – het zag er allemaal niet zo fraai uit buiten het veld – en teleurstelling – we zaten er klaar voor en het leek nergens naar – naar keken. Nooit bespraken we of het niet gek was dat onze verkering voor een groot deel op de liefde voor voet-

bal berustte. Anderen spaarden al spullen van Brabantia en liepen 's zondags officieel hand in hand naar de kerk. Er waren er zelfs bij wie het voor-het-zingen-de-kerk-uit zodanig was mislukt dat ze 'opeens' een kinderwagen voor zich uit duwden en binnen een mum van tijd ook nog werden gezegend met grauwe, zorgelijke gezichten.

Wij niet. Onze schoolcarrières leden wel onder onze belangstelling voor voetbal en sport. Ondanks dat en mijn absolute weerzin tegen de steile school in Rotjeknor belandden we beiden in het eindexamenjaar. We moesten en zouden slagen, we voelden ons te oud worden voor de middelbare, we waren het belerende van een mondeling voor de klas, de repetities, het eruit worden gestuurd, de leraren met hun piepende krijt, de koppen van de conciërges, doodziek van de smoesjes die wij nu weer hadden verzonnen, we waren het allemaal spuugzat en wilden ervan af.

Maar het was 1988. Een jaar waarin een groot aantal voetballers snorren droeg en strakke Adidasbroekjes. Een jaar waarin veel werd gevoetbald. psv staat in mei in de finale van de Europacup tegen Benfica, Guus Hiddink (snor) is de coach. Natuurlijk kijken we samen. Feyenoord alles goed en wel: we zijn dolblij dat psv, een Nederlandse club, na strafschoppen de cup wint. Nog steeds heb ik dat in internationaal verband: een Nederlandse club die verder voetbalt, overwintert, doorbekert? Uitstekend. Een Nederlandse voetballer die scoort in Bundesliga, Serie A, Primera Division, Premier League? Fantastisch. Wat betekende de overwinning van psv voor dat ene, nog veel belangrijker toernooi aan het einde van het voorjaar, het begin van de, laffe, zomer? Het Europees Kampioenschap in West-Duitsland? In 1986 misten we het WK, ja daar heb ik beelden bij, laten we het snel vergeten. Het psv van Van

Breukelen, Koeman, Van Aerle (snor), Kieft en Vanenburg? De hofleverancier van Oranje?

We maakten het examen. Onze keuzepakketten kwamen niet helemaal overeen: ik had schei-, wis-, en natuurkunde laten vallen en daarvoor een nogal leerderige alfalijs met economie voor terug gekregen. Stampen en studeren, waar ik de jaren van oefenen niet voor had gebruikt. Hij had, op goed geluk, nog wel wat bèta op zijn lijst. Waarschuwingen van ouders werden in de wind geslagen. Nee, het lukt best! Ik heb al geleerd!

Achteraf is het niet meer helemaal duidelijk of de examenperiode precies samenviel met het EK-voetbal. In mijn herinnering hoort het bij elkaar. De paar uur naar school om in de aula met honderden tegelijk de enveloppen te openen, het toernooi gaat onder leiding van Rinus Michels van start, Dextro Energy-pillen, Nederland-Sovjet-Unie, rustgevendende kruidenthee (!), Engeland-Nederland, antwoorden op Teletekst, Ierland-Nederland. Het is één grote brij. Een mooie bovendien, die zo moet blijven. Op 21 juni speelt het Nederlands elftal in het Volksparkstadion van Hamburg tegen West-Duitsland. Het plateau met de televisie is maximaal uit Meubelfabriek Oisterwijk getrokken, we zitten naast elkaar op de leren bank, flessen uit de krat van buiten op tafel. Het is al donker als we in de achtentachtigste minuut boven op elkaar springen, Van Basten scoort het winnende doelpunt tegen de Duitsers. Gelukzalig zuigen we alle beelden na de uitzending op – de herhalingen, de reacties, een blij Rinus Michels in de studio.

De finale op zaterdag zien we niet samen. Uitgerekend op die dag gaan wij met een huurauto naar familie op de Veluwe. Eén troost: er is televisie. Met ooms en een tante zie ik hoe Gullit en Van Basten de Sovjet-Unie, waar we

eerder dat toernooi nog van hadden verloren, slopen met een snoeiharde knik van het hoofd van Gullit in de eerste en een magistrale volley van Van Basten in de tweede helft. Op de terugweg staan op de bruggen over de A28 mensen met vlaggen en spandoeken, ze juichen de auto's die onder hen door schieten toe: 'Holland! Holland!' Mijn vader is bang dat er iets op de huurauto valt. Hoewel ik dol ben op autorijden, weet ik niet hoe snel we terug in ons dorp moeten zijn om te kunnen praten over de wedstrijd, hoe het ging, die ene bal, over Van Basten, over alle spelers die in het stadion stonden te juichen en te stampen. De lokale radio bericht dat bij het gemeentehuis jongelui vanaf een bushokje door het geopende dak van een bus zijn geklommen, de chauffeur is linea recta richting politiebureau gereden. Auto's rijden toeterend met de Nederlandse vlag uit een raam door de straten. De leeuw staat niet in z'n hempie. Zondag in de kerk preekt de dominee over sportverdwazing, heldenverering en dat er maar Eén is, et cetera.

Ik ben geslaagd. Hij moet herkansen. De rest van de zomer komt in het teken te staan van een kamer zoeken voor de studie journalistiek die in september gaat beginnen. Op een van de laatste zondagen vraagt hij of het niet een keer tijd wordt óók eens hand in hand naar de kerk te gaan.

Daarna wil hij me drie maanden niet meer zien.

Tot op de dag van vandaag heb ik de afgelopen 25 jaar met religieuze passie vele EK's en WK's gezien, honderden voetbalwedstrijden, van welke competitie of cup ook, heb ik bekeken. In de eerste jaren zonder hem, als mijn leven zich in een andere stad gaat afspelen, vind ik nieuwe gelijkgestemden. In een studentenflat met alleen maar

jongens zie ik hoe Van Basten tegen Denemarken een strafschop mist. De volgende dag word ik in ons eigen studentenhuus met een rotgevoel wakker: Wat was er ook alweer voor vervelends?

Van Basten. De strafschop.

Een van mijn eerste banen is bij RTL Nieuws. Met Hans en Dick-Jan, twee bevriende verslaggevers, kijk ik steevast voetbalwedstrijden in 'ons café' in Amsterdam. Met Louis van Gaal wint Ajax de Champions League, als oorspronkelijk Feyenoorder juich ik mee. Het kan. In 1998 beleven we op de redactie – ik presenteer het nieuwsprogramma *5 in het Land* van RTL – het magistrale moment van Dennis Bergkamp tegen Argentinië ('Dennis Bergkamp... Dennis Bergkamp... Dennis Bergkaaaaamp... Dennis Bergkamp! Dennis Bergkamp! Dennis Bergkamp!'). We juichen als gekken en zo hard dat het even zwart voor mijn ogen wordt. Even later zeg ik: 'Goedenavond', in een oranje shirt met zwarte leeuw.

De zomer van 2010 brengt opnieuw twee monumentale gebeurtenissen. Mijn huwelijk in juni, tegelijk met het WK in Zuid-Afrika. De huwelijksreis naar Italië, het restaurant in de rustige baai waar we Nederland-Brazilië kijken, de restauranthouder aan wie Kitty haar trouwring laat zien, die van schrik de keuken in vlucht en die de volgende dag, omdat we ons niet laten ontmoedigen, net doet alsof hij een orkest voor ons heeft geregeld, maar dat blijkt ter ere van de feestdag van een of andere heilige, de winst tegen Uruguay, en onze terugreis, maanden eerder zo gepland in de hoop dat 'we' de finale zullen halen... Ons huis zit bomvol vrienden: mannen én vrouwen. We drinken bier uit flesjes.

Nog altijd denk ik bij de grote wedstrijden aan hem. Voetbal is voor eeuwig verbonden met de jaren waarin we samen keken, op elkaar sprongen, elkaar stompten en knepen. Een liefde uitnemender dan die voor Brabantia.

Een liefde voor voetbal.

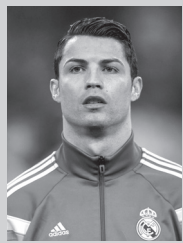
'Opschieten, treuzelen doe je maar in de keuken,' zegt een man in de Amsterdam ArenA als Margriet van der Linden na de rust van de Champions League-wedstrijd Ajax-Real Madrid haar plek op de tribune weer opzoekt. Ze is dan al een paar jaar hoofdredactrice van *Opzij*, heeft duizenden vliegreuven voetbalkijken en koos in *Studio Sportzomer* het beste en winnende fragment: een met bloedmooie passes strooiende Alessandro Pirlo tijdens het EK van 2012. Tegenwoordig is zij schrijver en opiniemaker.

Diego Maradona

Andoni Goikoetxea

Cristiano Ronaldo

Luis Suárez

Dennis Bergkamp

Lothar Matthäus

Zinédine Zidane

John van Loen

Paolo Maldini

Frank Ribéry

HET VOETBALALBUM VAN MARGRIET VAN DER LINDEN

WEL

Maradona Zoals Hector Enrique, oud-international van Argentinië het zei: 'Ook al scoort Messi met een omhaal vanaf de middellijn, er komt nooit meer iemand zoals Maradona.' **Cristiano Ronaldo** 'Mensen haten me of houden van me.' Ik hou van hem. Van zijn gespreide benen bij een vrije trap, de explosieve loop, alles. **Dennis Bergkamp** Hij heeft vliegangst, maar doet ongelooflijke dingen in de lucht. **Zinédine Zidane** Aanvoerder, sleeptouw, WK winnen. **Paolo Maldini** Hoe een verdediger een schitterende voetballer kan zijn.

NIET

Andoni Goikoetxea De slager van Bilbao; brak het been van Maradona, trapte de knie van Barcelona-speler Bernd Schuster aan flarden. **Luis Suárez** Tbs'er binnen de lijnen. **Lothar Matthäus** Matennaaiër, kaartenpakker, vals als de tanden in zijn mond. **John van Loen** O John... kwalificatie WK '86. België, Georges Grün – de directe tegenstander van John scoort hét doelpunt voor de Belgen en we staan 2-0 voor. John is het type speler naar wie je voor altijd met toegeknepen billen blijft kijken. Als hij nog werd opgesteld... **Frank Ribéry** Heeft die man vrienden? Heeft hij er lol in? Wat is er aan de hand?

ESTELLE IS WEER BINNEN, HOOR

GESPREK MET KARIN BLOEMEN

Op de middelbare school had ik een vriendin, Yvonne, die verkering had met een talentvolle speler van AZ. Ik ging regelmatig mee kijken. Bij AZ was het toen nog vrij armoe-dig zitten, op van die keiharde stenen banken in de Alk-maarderhout. Desondanks boeide het spel me. Een aan-tal jaar eerder, in 1974, was ik al geïntrigeerd geraakt door voetbal. Ik merkte dat ineens de hele wereld op zijn kop stond. Ik begreep ook meteen waaróm wat ik op televisie zag zo bijzonder was: de vrijheid van die mannen op het veld! En ik was net als iedereen totaal onder de indruk van Johan Cruijff. De souplesse van zijn bewegingen, het tege-lijkertijd omhoog springen, anderen aansturen of uitschel-den én recht op het doel af om te scoren – ik snapte er niets van.

Ik heb mijn vader nooit gekend, hij verdween toen ik drie jaar was en overleed op mijn veertiende. Volgens de verhalen was hij een echte sportfanaat. Misschien is ook daardoor mijn interesse in sport ontstaan: ik wilde zijn liefde voor voetbal doorgronden, om zo ook hem beter te begrijpen.

Nog steeds kijk ik elke zondag zodra ik terugkom uit het theater via Uitzending Gemist *Studio Sport*. En als het even kan zien we ook de wedstrijden uit de Engelse, Spaanse en Italiaanse competitie. Ik ben bij het EK in Por-

tugal geweest, het WK in Duitsland, Champions League-wedstrijden van Ajax in Rome, Engeland, Glasgow, Rome, Wenen.

Die verkering van mijn vriendin is uiteindelijk nooit doorgebroken, en ik werd Ajacied. Toen Ajax in het seizoen 1995-'96 kampioen werd, zat ik nagenoeg elke week in het stadion. Kort daarvoor trad ik op tijdens het afscheid van burgemeester Ed van Thijn. Daar was ook de hele Ajax-selectie aanwezig en sprak ik met Danny Blind en Frank Rijkaard. 'Ik ben zo'n fan van jullie!' zei ik, waarop Danny antwoordde: 'Nou, wij ook van jou, hoor.' Sterker nog: ze wilden weleens met z'n allen naar mijn voorstelling komen kijken. Ik ben meteen kaarten gaan regelen, voor het Rotterdamse Luxor nota bene: Amsterdam zat tjokvol, daar konden geen twintig man meer bij. De hele selectie kwam naar Rotterdam en mijn band – allemaal voetbalfanaten – ging uit zijn dak. Niet veel later werd Ajax landskampioen en mochten wij optreden tijdens het kampioensfeest. 'We are the champions' zingen terwijl Louis van Gaal en de spelers voor ons stonden te hossen: kippenvol.

We bleven contact houden en af en toe kaarten uitwisselen. Ik vergeet nooit hoe Danny Blind me opbelde en zei: 'Ik kom ze wel even langsbrengen, joh.' Stond-ie daar met zijn veel te mooie auto bij mij op de stoep, met tien kaarten voor een wedstrijd. Zo werden mijn band en ik ook uitgenodigd voor de gewonnen Champions League-finale in Wenen. Na afloop zouden we de selectie toezingen, maar waren al die jongens zo kapot, dat we maar zelf Wenen in zijn gegaan om te feesten.

Jaren later ben ik door Ivo Niehe gevraagd om Edwin van der Sar te interviewen, die inmiddels voor Juventus speelde. Elke keer als ze een vrouw iets over voetbal wil-

den laten doen, kwamen ze godzijdank bij mij. Ik heb altijd een fascinatie voor keepers gehad. Dat katachtige dat keepers hebben; daar kijk ik nog steeds met kinderlijke verbazing naar. Gelukkig hield Edwin van mijn liedjes: hij vroeg me op te treden tijdens zijn huwelijk in de Wintertuin van het Krasnapolsky. Dat vond ik natuurlijk een ontzettende eer.

Ik zie parallellen tussen theater en sport. Ook wij kennen de wedstrijdspanning vooraf, de noodzaak van piekmomenten, het spelen voor en na de rust, trouwe fans tegenover de soms harde oordelen van critici. Ook wij presteren op hoog niveau, moeten zorgen dat we scoren.

De meeste programma's die je op televisie ziet, liggen van tevoren al helemaal in een script vast. Dat geldt voor musicals en toneelstukken ook. Maar voor cabaret is, net als in sportwedstrijden, deels improvisatievermogen vereist. Ik denk dat daarom ook zo veel voetballers gek zijn op cabaret: we vinden elkaar in het ongrijpbare van talent. Het idee: Ik weet ook niet precies hoe het kan, maar ik hang altijd *nét* op tijd met mijn hoofd in de lucht om die bal erin te koppen.

Zelf heb ik jarenlang met Frank en Monique Rijkaard opgetrokken. Monique en ik deden samen ook veel voor het goede doel. Ik herinner me een barbecue bij ons thuis, waarvoor ik ook mijn collega Richard Groenendijk had uitgenodigd. Richard raakte al snel in gesprek met Frank en Monique, maar pas na uren bleek weer eens dat Richard een volstrekte leek is op voetbalgebied: Hij vroeg aan Monique of zij en Ruud al lang waren getrouwd? Kennelijk had Richard al die tijd gedacht dat hij met Ruud en Estelle Gullit sprak. We hebben er nog jaren om gelachen, en als Monique een voorstelling van Richard bezocht sms-

te ze steevast: 'Estelle is weer binnen, hoor!'

Na Franks carrière als speler kreeg hij een eigen onderbroekenlijn. Wij doopten zijn bv 'het Zwarte Gat' – dubbelop leuk. Tijdens de release kwam ik op als Surinaamse met een enorme rastapruik, alsof ik zijn moeder was, en riep: 'We weten heus allemaal wel dat onze Frenkie vroeger helemaal geen schone onderbroeken had!' Na afloop kwam Franks moeder naar me toe: een hoogblonde vrouw op hakken, die mijn parodie niet héél leuk had gevonden.

Ik trad ook op toen De Meer werd gesloten. In een grote witte partytent midden op het veld, met artiesten als Imca Marina en Freek de Jonge. Op het moment dat Freek moest optreden was Johan Cruijff net gearriveerd. Die hele tent stond vol voetballers; iedereen keek naar *the big man*, Freek werd genegeerd. Na vijf minuten gaf hij het op: 'Ik ga weer, hier komt Karin Bloemen een liedje zingen!' riep-ie. Eikel, bedankt, dacht ik nog, en ik stierf meteen van de zenuwen. Maar gelukkig kreeg ik met mijn swingnummers die tent in beweging en begon iedereen te dansen.

Zo heb ik een lijst vol leuke dingen die ik heb mogen doen. Zingen bij het afscheid van Louis van Gaal – hij kreeg tranen in zijn ogen, zo lief –, bij het afscheid van Fred Grim, op de bruiloften van Ronald de Boer, Edwin van der Sar en Aron Winter en de vijfenzeventigste verjaardag van Sjakie Swart. En ontelbare keren voor of in de rust van wedstrijden van het Nederlands elftal.

Misschien vonden ze het ook leuk dat ik echt wel iets van voetbal weet. De uitslag van een competitiewedstrijd uit 1984 moet je mij niet vragen, dat soort feitjes onthouden mannen, maar ik snap echt wel wat van techniek en tactiek. Ik weet nog hoe ik na afloop van een uitzending van *Villa BvD* met Frits Barend en Henk van Dorp zat na